

Sygn. akt I.Ca 415/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Joanna Walczuk
Sędziowie:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska SSO Aneta Ineza Sztukowska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. W.**

przeciwko W. K.

o bezpodstawne wzbogacenie

na skutek apelacji powoda K. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Elku

z dnia 24 czerwca 2016r., sygn. akt I C 761/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda K. W. na rzecz pozwanej W. K. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II – giej instancji.

SSO Joanna Walczuk SSO Małgorzata Szostak – Szydłowska SSO Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt: I. Ca. 415/16

UZASADNIENIE

Powód K. W. w pozwie skierowanym przeciwko W. K. domagał się zapłaty kwoty 72.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że strony przez okres trzynastu lat pozostawały w związku konkubenckim. W czasie jego trwania pozwana została upoważniona przez powoda do korzystania ze środków znajdujących się na należącym do niego koncie walutowym w banku (...) S.A O/E. w celu regulowania bieżących wydatków. Przez cały czas trwania tego związku to głównie na powodzie spoczywał ciężar dostarczania środków utrzymania pozwanej, bowiem ta pracując w

ZUS Inspektorat w E. uzyskiwała dochód w granicach około 1.200 zł. Pozwana w okresie dwóch lat dokonała szeregu wypłat z tego konta w walucie euro, które właściwie wyłącznie przeznaczyła na własne potrzeby. W grudniu 2014 r. strony rozstały się. Pismem z dnia 15 kwietnia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem rozliczenia pozostałych kosztów zakupu garażu znajdującego się w E. przy ul. (...) II 26, ewentualnie zaproponował zapłatę pozwanej kwoty 15.000 zł w zamian za dokonanie przez nią przeniesienia prawa własności tego garażu, jednak pozwana nie uregulowała wskazanej należności.

Ponadto powód podniósł, iż pozwana z pieniędzy należących do niego sfinansowała remont należącego wyłącznie do niej mieszkania, dokonała zakupu mebli i sprzętów stanowiących wyposażenie tego mieszkania (kompletu wypoczynkowego, pralki, telewizora, ekspresu do kawy, żyrandola, mebli do pokoju syna, stołu i krzeseł, komputera, łóżka z materacem), a ponadto na wykończenie mieszkania wydała łącznie kwotę 15.000 zł. W tej sytuacji, skoro pozwana opłaciła wskazane wyżej wydatki z pieniędzy należących wyłącznie do jej ówczesnego konkubenta, które to zostały przeznaczone na modernizację i podniesienie komfortu stanowiącego jej wyłączną własność mieszkania, powód domaga się zwrotu tychże pieniędzy. Powód wskazał, że nie dysponuje co prawda dowodami w postaci rachunków na potwierdzenie konkretnych kwot pieniędzy wydanych przez pozwaną na poszczególne elementy wyposażenia jej mieszkania, więc podał przybliżone ich wartości na podstawie aktualnych cen rynkowych. Pozwana kosztem powoda otrzymała przysporzenie majątkowe w postaci środków pieniężnych wypłaconych z rachunku walutowego powoda w banku (...) S.A O/E.. W czasie trwania konkubinatu pozwana uzyskała korzyść majątkową kosztem powoda, albowiem to wyłącznie on dostarczał środki utrzymania na prowadzone przez strony wspólne gospodarstwo domowe oraz z jego pieniędzy pozwana dokonała modernizacji swojego mieszkania i wyposażyła je w nowe meble i sprzęt RTV i AGD, czym podniosła jego wartość. Tym samym, zdaniem powoda, zasadnym jest uznanie, że pozwana stała się bezpodstawnie wzbogacona, dlatego też roszczenie znajduje uzasadnienie na podstawie art. 405 k.c.

Pozwana W. K. nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie. Nadto wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu.

Pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości, podnosząc, iż z uzasadnienia pozwu nie wynika, w jaki sposób powód dokonał wyliczenia dochodzonej kwoty. Wskazywane zaś w pozwie nakłady na lokal nie były czynione ze środków pieniężnych powoda, a wyłącznie z jej i jej matki środków. W maju 2010 r. powód ustanowił pełnomocnikiem do swojego konta bankowego pozwaną. Uczynił to z uwagi na fakt, że pracował za granicą, zaś uzyskiwane wynagrodzenie za pracę było przelewane na jego konto bankowe w Polsce. Powód przyjeżdżał do Polski na weekendy, czyli w czasie gdy banki były zamknięte, dlatego też ustanowił pozwaną pełnomocnikiem, zaś pozwana na prośbę powoda pobierała pieniądze z konta i dysponowała nimi zgodnie z poleceniami powoda (pieniądze były m. in. przeznaczone na zakup działki, samochodów, ich modernizacji i napraw, koszty ubezpieczenia grupowego powoda, zakup odzieży i innych przedmiotów codziennego użytku). Każda transakcja walutowa była dokonana na zlecenie powoda. Pozwana w dniu 7 marca 2015 r. dokonała rozliczenia z powodem z tytułu nabytego wspólnie garażu, oddając mu kwotę 15.000 zł, stanowiącą połowę udziału powoda w tym składniku majątkowym.

W trakcie trwania postępowania w sprawie powód cofnął pozew co do kwoty 52.000 zł i w tym zakresie zrzekł się roszczenia, podtrzymując żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem rozliczenia garażu.

Pozwana nie uznała również powództwa w zakresie wyżej zmodyfikowanym tj. co do kwoty 20.000 zł. W uzasadnieniu podała, że kupiła przedmiotowy garaż za kwotę 30.780 zł. Pierwszą ratę uiściła w dniu 21 stycznia 2013 r., zaś ostatnią w dniu 29 grudnia 2014 r. Łącznie uregulowała 9 rat ze środków z konta bankowego należącego do niej oraz matki. Częściowo środki finansowe na ten cel pochodziły od powoda. Z tego tytułu strony dokonały już rozliczenia finansowego, bowiem w dniu 07 marca 2015 r. pozwana przekazała powodowi połowę wartości garażu tj. kwotę 15.000 zł, sporządzając stosowne oświadczenie. Wyczerpuje to całość roszczeń powoda w tym zakresie.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I. C. 761/15 Sąd Rejonowy w Elku oddalił powództwo o zapłatę kwoty 20.000,00 zł i w pozostałym zakresie postępowanie umorzył, jak też zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

K. W. i W. K. pozostawali ze sobą w związku faktycznym od 2002 r. do 24 grudnia 2014 r.

Od lutego 2010 r. K. W. pracuje za granicą w Niemczech. Do Polski przyjeżdżał w weekendy, nawet przez pewien okres co dwa tygodnie i w czasie tych wizyt zatrzymywał się w mieszkaniu pozwanej W. K. położonym w E. przy ul. (...) (...) Trzymał tam także swoje rzeczy osobiste. W mieszkaniu tym zamieszkiwał także syn pozwanej D. K. - obecnie studiujący w W.. Powyższy lokal został nabyty w dniu 30 września 2008 r. na współwłasność przez W. K. w udziale wynoszącym 3/10 części oraz jej matkę D. S. w udziale wynoszącym 7/10 części za kwotę 191.520 zł. Część środków na ten cel pochodziła ze sprzedaży w dniu 7 sierpnia 2008 r. przez matkę pozwanej stanowiącego jej własność lokalu położonego w E. przy ul. (...) (...) za kwotę 157.000 zł. Dodatkowo pozwana celem adaptacji oraz wyposażenia nabytego lokalu w dniu 16 października 2008 r. zaciągnęła w (...) S.A kredyt w wysokości 20.828,93 zł, ponadto w dniu 27 października 2008 r. wzięła pożyczkę z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z zakładu pracy (ZUS Inspektorat w E.) w wysokości 20.000 zł na okres 5 lat.

W trakcie trwania związku, strony nabywały wspólnie na współwłasność samochody osobowe. W dniu 17 września 2010 r. strony nabyły na współwłasność w udziałach po 1/2 części niezabudowaną nieruchomość gruntową położoną w S. gm. E. oznaczoną nr geod. (...) o powierzchni 0,1159 ha za kwotę 43.000 zł oraz udziały w działkach nr (...) stanowiących drogi dojazdowe do tej nieruchomości za kwotę 2.000 zł.

W. K. płaciła także składkę na dobrowolne ubezpieczenie grupowe (...) dla powoda.

Jeszcze przed wyjazdem do pracy do Niemiec, K. W. posiadał konta w banku (...) S.A O/E.: rachunek superkonto o nr (...) otwarty w dniu 27.08.2007 r., który został następnie zamknięty w dniu 06.09.2010 r.; rachunek oszczędnościowy o nr (...) otwarty w dniu 17.05.2010 r., którego współposiadaczem od dnia 10.11.2011 r. była także W. K. - rachunek ten został zamknięty w dniu 06.03.2015 r.; rachunek oszczędnościowy w walucie euro o nr (...) otwarty w dniu 18.12.2009 r., który został zamknięty w dniu 06.03.2015 r. (W. K. została ustanowiona pełnomocnikiem powoda do tego rachunku w dniu 17.05.2010 r.). Na ten ostatni rachunek było wpłacane wynagrodzenie powoda za pracę wykonywaną za granicą. Pozwana W. K. pobierała środki finansowe z powyższych rachunków, do czego została upoważniona przez powoda.

W 2013 r. strony postanowiły nabyć garaż. W dniu 21 stycznia 2013 r. pomiędzy W. K. a (...) Spółdzielnią Mieszkaniową w E. doszło do zawarcia umowy wstępnej w sprawie ustanowienia prawa odrębnej własności lokalu użytkowego-garażu o powierzchni 17,10 m² położonego w podpiwniczeniu budynku mieszkalnego przy ul. (...) (...), na podstawie której W. K. zobowiązała się wnieść wkład budowlany w wysokości 30.780 zł w ratach: pierwsza rata w wysokości 9.240 zł, płatna w dniu zawarcia tej umowy i osiem kolejnych rat po 2.692,50 zł płatnych kwartalnie poczynając od 13 marca 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. Spółdzielnia zobowiązała się ustanowić na rzecz W. K. tytuł prawny do tego lokalu nie wcześniej niż po dokonaniu wpłaty całego wkładu budowlanego tj. do dnia 31.12.2014 r. Z uwagi na fakt, że w tym okresie strony nie posiadały wystarczających środków finansowych na zapłacenie pierwszej raty, W. W. pożyczył od swojej matki R. W. wymaganą kwotę 9.000 zł, którą ta przelała na konto W. K.. Kwota ta następnie została zwrócona R. K. przez powoda. W dniu 14.11.2013 r. W. K. wzięła pożyczkę z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w wysokości 4.800 zł. Wszystkie następne raty wpłacała na konto (...) w E. W. K., przelewając wymagane środki pieniężne ze swojego konta. W tym czasie także dokonywała wypłat z rachunku bankowego powoda. Po uiszczeniu wszystkich rat tytułem wkładu budowlanego w dniu 28 stycznia 2015 r. (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w E. ustanowiła na rzecz W. K. odrębną własność lokalu niemieszkalnego - opisanego wyżej garażu wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej związanym z jego własnością za cenę 30.780 zł. Koszty związane ze sporządzeniem aktu notarialnego zostały sfinansowane ze środków pobranych przez pozwaną z rachunku powoda.

W dniu 7 marca 2015 r. pomiędzy stronami doszło do porozumienia w zakresie rozliczenia sfinansowania przedmiotowego garażu, w ramach którego W. K. zapłaciła K. W. kwotę 15.000 zł.

W dniu 15 kwietnia 2015 r. K. W. skierował do W. K. wezwanie do zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem rozliczenia pozostałych kosztów zakupu garażu położonego w E. przy ul. (...) (...), bądź do przeniesienia na jego rzecz prawa własności tego garażu z jednoczesną spłatą na rzecz pozwanej kwoty 15.000 zł, które okazało się bezskuteczne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy zważył, że poza sporem w rozpoznawanej sprawie pozostaje okoliczność, że odrębna własność lokalu niemieszkalnego (garażu) położonego w E. przy ul. (...) (...) należy wyłącznie do pozwanej W. K. na podstawie umowy notarialnej zawartej przez nią ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w E. w dniu 28 stycznia 2015 r., poprzedzonej umową wstępną z dnia 21 stycznia 2013 r. zawartą również między tymi samymi stronami. Nie mogło więc dojść do rozliczenia na podstawie przepisów o zniesieniu współwłasności ze względu na to, że wskazany składnik majątkowy nie jest współwłasnością stron. Strony nie wykazały, aby zawierały umowy darowizny ani by istniał pomiędzy nimi jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy (np. umowa pożyczki lub inna). Nabycie nieruchomości lokalowej na wyłączną własność przez jednego z partnerów, będącego stroną umowy sprzedaży, powoduje że staje się on jedynym właścicielem, niezależnie od tego, czy nieruchomość została nabyta za środki pieniężne zgromadzone wspólnie, czy też nie. Jeżeli więc nabycie nieruchomości nastąpiło za środki pochodzące ze wspólnie gromadzonych oszczędności, a stroną czynności prawnych było tylko jedno z partnerów, to należy ocenić, że zostały przez stronę niebędącą stroną tej czynności, poczynione nakłady na dany składnik majątkowy i w konsekwencji zastosować przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Takie nabycie dokonuje się kosztem majątku strony nienabywającej danej nieruchomości na własność, stanowiąc przesunięcie pomiędzy ich majątkami pozbawione podstawy prawnej.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy zważył, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że strony pozostawały w trwającym kilkanaście lat związku faktycznym. W trakcie trwania związku strony nabyły na współwłasność również nieruchomość w S. gm. E. oraz samochód. Zamierzali oni także nabyć garaż w budynku, w którym lokal mieszkalny posiadała pozwana. Strony posiadały bowiem wspólnie samochód osobowy. Kwestiami formalnymi związanymi z nabyciem garażu zajęła się pozwana, jako że powód pracował w tym czasie za granicą. Poza tym była ona członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej, która zbywała garaże i mieszkańcem budynku, w którym były one usytuowane. Z uwagi na brak wystarczających środków finansowych na ten cel, strony zdecydowały się nabyć garaż na raty. Środki pieniężne na pierwszą ratę w wysokości 9.000 zł powód pożyczył od swojej matki R. W., zaś po przyjeździe z Niemiec oddał matce dług. Sąd Rejonowy podkreślił, iż oś sporu w sprawie niniejszej stanowiła kwestia źródeł finansowania pozostałych ośmiu rat po 2.692,50 zł, płatnych kwartalnie w okresie od marca 2013 r. do 31.12.2014 r. Według powoda raty te zostały sfinansowane w całości wyłącznie z jego pieniędzy pobranych przez pozwaną z jego konta, a następnie przelanych na konto własne pozwanej, z którego dokonywała ona wpłat tytułem rat na rzecz Spółdzielni. Z kolei pozwana twierdziła, że wpłaty poszczególnych rat na garaż dokonywała z własnych środków (za wyjątkiem pierwszej raty oraz ostatniej raty, w której partycypował powód oraz kosztów zawarcia umowy notarialnej, na które wydatkowane zostały pieniądze pobrane przez nią z konta powoda), zaoszczędzonych z wynagrodzenia za pracę oraz z tytułu pożyczki uzyskanej z zakładu pracy. Dołączyła na potwierdzenie tej okoliczności dowody w postaci przelewów środków pieniężnych tytułem rat na garaż dokonanych na rzecz (...) w E. z rachunku, którego posiadaczem była pozwana oraz jej matka oraz potwierdzenie zaciągnięcia pożyczki z zakładu pracy na kwotę 4.800 zł. Wersję pozwanej w tej mierze potwierdzili także świadkowie: E. R., J. M., P. W., D. K..

Zdaniem Sądu Rejonowego, powód nie poparł swoich twierdzeń odnośnie sfinansowania garażu wyłącznie z jego środków przekonującymi dowodami. Takimi dowodami nie są zwłaszcza dokumenty w postaci dokonanych wypłat z konta bankowego powoda przez pozwaną w spornym okresie, gdyż nie wynika z nich zwłaszcza, aby konkretnie wypłacone środki pieniężne zostały przeznaczone na spłatę rat na poczet ceny nabycia garażu. W równym stopniu kwoty te mogły zostać przeznaczone na potrzeby powoda, jak również na inne cele. Takimi przekonującymi dowodami

nie mogą być także zeznania świadków- siostr powoda W. S., A. C., gdyż ich wiedza w tej mierze nie opiera się na bezpośrednich spostrzeżeniach, lecz na relacji powoda.

Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, że pozwana nie przedłożyła dokumentów w postaci historii rachunku bankowego z banku (...) za okres sporny - od stycznia 2013 do grudnia 2014 r. w którym spłacane były poszczególne raty za garaż, z uwagi na fakt, że współwłaścicielka tego konta – matka pozwanej D. S. nie wyraziła na powyższe zgody, korzystając z uprawnienia przysługującego jej na podstawie art. 248 § 2 k.p.c. Bank natomiast odmówił przedłożenia takich informacji uzasadniając odmowę obowiązkiem zachowania tajemnicy bankowej.

W ocenie Sądu Rejonowego, twierdzenia powoda, iż pozwana z uwagi na zbyt niskie dochody nie mogła finansować rat za garaż, z czego należy wnioskować, że raty te w całości pochodziły z należących do niego środków, nie mogą stanowić argumentu potwierdzającego wersję powoda. Zarówno powód, jak i pozwana przedłożyli dokumenty, z których wynika, że w 2013 r. powód uzyskał dochód roczny w wysokości 75.517 zł, w 2014 r. 60.528,74 zł (za granicą) i 3.332,35 zł (w Polsce). Pozwana w 2013 r. uzyskała dochód w wysokości 34.153,89 zł, w 2014 r. 39.038,92 zł. Pozwana przez cały sporny okres pracowała jako inspektor w ZUS, zaś jej średnie miesięczne wynagrodzenie za 2014 r. wyniosło 2.220,56 zł netto. Wynagrodzenie pozwanej było przelewane przez zakład pracy na rachunek w banku (...)/E., którego współposiadaczem była także matka pozwanej, a z którego to rachunku były przelewane kwoty rat na przedmiotowy garaż. Otrzymywała też kwotę 500 zł miesięcznie alimentów na syna D.. Kredyt mieszkaniowy wzięty przez pozwaną na zakup mieszkania w 2008 r. w kwocie 20.000 zł został przez nią spłacony w dniu 31.10.2013 r. Natomiast kredyt hipoteczny, który wraz z matką wzięła na zakup mieszkania w kwocie 380-420 zł był spłacany przez nią i przez jej matkę. W tych warunkach Sąd Rejonowy uznał, że dla ustalenia kto faktycznie ponosił koszty uiszczenia poszczególnych rat na poczet ceny nabycia garażu, nie wystarczy samo przypuszczenie powoda oparte na porównaniu wysokości osiągniętych przez strony w spornym okresie dochodów oraz wysokości poniesionych w tym czasie wydatków.

Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 7 marca 2015 r., a więc już po zakończeniu związku, strony dobrowolnie dokonały rozliczenia z tego tytułu sporządzając dokument - oświadczenie, który obie strony podpisały. Z tego dokumentu wynika, że powód otrzymał od pozwanej w ramach rozliczenia za garaż kwotę 15.000 zł. Kwota ta stanowiła połowę wartości tego garażu, gdyż został on nabyty za kwotę 30.780 zł. Fakt otrzymania tej kwoty przez powoda potwierdzili także świadkowie A. C. oraz J. M.. Ponadto w dokumencie tym nie zawarto w ogóle zapisu o tym, aby rozliczenie to miało charakter częściowy oraz która ze stron i w jakim zakresie byłaby jeszcze zobowiązana wobec drugiej strony. Treść tego dokumentu wskazuje na całkowity charakter tego rozliczenia ustalony na mocy zgodnego porozumienia stron. Okoliczność istnienia porozumienia, iż powód otrzyma od pozwanej kwotę 15.000 zł tytułem rozliczenia tego składnika majątkowego potwierdza pośrednio także treść zarejestrowanej rozmowy pomiędzy pozwaną a A. C..

W konsekwencji Sąd Rejonowy oddalił powództwo co do kwoty 20.000 zł.

Natomiast, z uwagi na cofnięcie pozwu ponad kwotę 20.000 zł, Sąd Rejonowy na mocy art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w tym zakresie.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł w myśl art. 98 k.p.c. w zw. § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.) mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Jako że powództwo zostało oddalone do kwoty 20.000 zł, natomiast w pozostałym zakresie powód cofnął pozew z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia, winien on zwrócić pozwanej wszystkie poniesione przez nią koszty tj. kwotę 3.617 zł (koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód K. W., zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu:

- sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału polegającą na przyjęciu, iż powód nie poparł swych twierdzeń odnośnie zasad sfinansowania zakupu garażu odpowiednimi dowodami;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwana posiadała środki na zakup garażu;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż strony rozliczyły się z tytułu zakupu garażu.

W tych warunkach powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 15.700,00 zł, obciążenie stron kosztami procesu proporcjonalnie do wyniku sprawy oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania i kosztów zastępstwa prawnego. Ewentualnie, powód domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał, że pozwana pobierała środki z jego rachunku bankowego i z nich się nie rozliczyła. Postępowanie pozwanej i jej matki uniemożliwiło przy tym powodowi bezpośrednio wykazanie, że pobrane z jego rachunku środki pozwana wpłacała na swój rachunek, z którego to przelewała raty za garaż. Jednocześnie powód podkreślał, iż - wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego – pozwana nie posiadała środków na zakup garażu, a w każdym razie nie wykazała tego w toku procesu. Dochody powódki i ponoszone przez nią wydatki nie pozwalały zaś jej na zakup garażu i na opłacanie rat. Końcowo powód zakwestionował konstatację Sądu I instancji, iż w dniu 7 marca 2015 r. strony dokonały całkowitego rozliczenia z tytułu zakupu garażu.

W odpowiedzi na apelację, pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda, jako bezzasadna, podlega oddaleniu.

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonego wyroku w jakimkolwiek zakresie. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w zakresie wystarczającym dla rozstrzygnięcia, zaś Sąd Rejonowy przy weryfikacji materiału dowodowego nie naruszył reguł swobodnej oceny wyznaczonej treścią art. 233 § 1 k.p.c. i na tej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i oceny prawnej trafnie uznając, że powód nie udowodnił, iż zakup garażu został sfinansowany wyłącznie z jego pieniędzy oraz że strony z tego tytułu nie dokonały już rozliczeń. Ustalenia te nie budzą wątpliwości i Sąd Okręgowy przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Należy podkreślić, że ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami i stronami. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Skarżący powinien zatem wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925), a także wskazać, dlaczego w świetle doświadczenia życiowego, wnioski, jakie wywiódł sąd dokonując tej oceny są niewłaściwe. Tymczasem sformułowane przez skarżącego zarzuty takich uchybień nie wykazują.

Zdaniem Sądu Okręgowego, teza ferowana przez powoda, iż pozwana pobierała z jego rachunku bankowego środki pieniężne i z nich się rozliczyła, nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym. Prawdą jest, że pozwana posiadała dostęp do rachunku bankowego powoda, o czym świadczy dokumentacja bankowa złożona do akt sprawy i czego pozwana nie kwestionowała. Słusznie jednak Sąd Rejonowy zauważył, że samo prawdopodobieństwo przeznaczenia tych środków pieniężnych na określony wydatek nie jest jeszcze wystarczające do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce. Powód, w świetle reguł określonych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., zobowiązany był wykazać, że określone kwoty wypłacone przez pozwaną z jego rachunku bankowego zostały przeznaczone na zakup garażu. Tego zaś powód w sprawie niniejszej nie uczynił. Brak jest uzasadnionych podstaw, aby daty wypłaconych przez pozwaną kwot można było przyporządkować datom płatności poszczególnych rat na poczet ceny nabytego garażu. Nie można też czynić zarzutów pozwanej, iż niemożliwym okazał się wgląd do historii jej rachunku bankowego. Zauważyć trzeba, że wprawdzie pozwana wyraziła zgodę do udostępnienia jej rachunku bankowego, jednak jej matka jako współwłaścicielka tego konta oponowała powyższemu.

Chybiony okazał się też zarzut powoda, w którym podważał, iż pozwana nie posiadała środków pieniężnych na zakup garażu. W tym przedmiocie Sąd Rejonowy słusznie odniósł się do dokumentów PIT, zaświadczeń i umowy o pracę wskazując, w jakiej wysokości pozwana w roku 2013 i 2014 uzyskiwała dochody. Sąd Okręgowy podziela w tej mierze wywód Sądu Rejonowego, iż pozwana posiadała możliwości finansowe pozwalające na zgromadzenie kwoty 15.000,00 zł. Zauważyć bowiem trzeba, że pozwana otrzymywała wynagrodzenie w kwocie ponad 2.000 zł netto miesięcznie i dodatkowo otrzymywała alimenty w kwocie 500 zł na wychowanie i utrzymanie syna, a także pomoc swojej matki.

Kluczowym dowodem rozstrzygającym sporną kwestię, iż strony dokonały rozliczenia z tytułu nabytego garażu stanowi pisemne oświadczenie, podpisane przez obie strony postępowania. Zdaniem Sądu Okręgowego, w błędnym przekonaniu pozostaje powód, że rozliczenie to nie miało charakteru całkowitego. Powyższa ocena znajduje potwierdzenie nie tylko w oświadczeniu, ale też w stenogramie złożonym przez stronę powodową przedstawiającym rozmowę pozwanej z siostrą powoda. Z kontekstu tej rozmowy wynika wręcz jednoznacznie i wprost, że kwota 15.000,00 zł miała dotyczyć całkowitego rozliczenia stron z tytułu zakupu garażu.

Uwzględniając wszystko powyższe, apelację powoda uznał Sąd Okręgowy za bezzasadną i stąd też, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Uwzględniając, że pozwana wygrała postępowanie apelacyjne w całości, Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie na jej rzecz kwoty 2.400,00 zł stanowiącej koszty zastępstwa procesowego.

SSO Joanna Walczuk SSO Małgorzata Szostak – Szydłowska SSO Aneta Ineza Sztukowska